

РЕШЕНИЕ

№ 1711

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 19.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9092** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ – ЕООД – [населено място] срещу Ревизионен акт № Р-22221720006334-091-001/29.04.2021г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП С. потвърден с Решение № 1113/23.07.2021г. на Директор на Дирекция ОДОП С.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт, с който е оспорена реалността на декларираните като извършени от дружеството облагаеми доставки на стоки за данъчните периоди от м. 03.2020 г. до м. 06.2020 г., като начисленият във връзка с тях данък общо в размер на 154 494,33 лв. е определен като дължим на основание чл. 85 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/; не е признато извършено намаление на начисления данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчен период м. 05.2020 г. със сума в размер на 67 940,60 лв. във връзка с отразени 3 кредитни известия; е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 71 589,24 лв. за данъчните периоди м. 03.2020 г., м. 04.2020 г. и м. 05.2020 г. В резултат на извършените корекции, с РА е определен ДДС за довносяне в размер на 139 529,84 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 13 460,78 лв. Излага съображения за незаконосъобразност на РА и прави искане за неговата отмяна.

Според жалбоподателя ревизионният акт е незаконосъобразен, издаден при нарушение на материалноправните разпоредби на закона и в нарушение на

процесуалните правила. Излага съображения, че дружеството е извършило реално процесните сделки. Неясно защо, въпреки издадените фактури и реалното предаване на стоките, органът по приходите констатира, че декларираните в дневниците за продажби фактури са издадени без основание и ДДС е начислен неправомерно. Претендира, че са налице доказателства събрани в хода на ревизионното производство които установяват реални доставки, предмет на ревизионното производство. Цитирани са решения на Съда на ЕС, като се твърди, че органите по приходите са нарушили принципите, заложи в правото на ЕС и практиката на съда. Моли съда да отмени процесния ревизионен акт и да му бъдат присъдени и направените по делото разноски. Не прилага доказателства.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на дирекция ОДОП - С. при ЦУ на НАП, чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по съображенията подробно развити в решението на директора на дирекция ОДОП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение върху материалния интерес по делото.

СГП – редовно призована не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221720006334-020-001 от 20.10.2020 г., е възложено извършването на ревизия на „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 01.03.2020 г. до 30.09.2020 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 23.10.2020 г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 23.01.2021 г.

На основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК, са издадени Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22221720006334-020-002 от 18.01.2021 г. и №Р-22221720006334-020-003 от 16.02.2021 г., с които е определен срок за завършване на ревизията до 23.03.2021 г.

Ревизията е възложена във връзка с подадена от дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. №22171859262/ 13.10.2020 г., в клетка 80 на която е деклариран ДДС за възстановяване в размер на 600,00 лв. за периода от 01.07.2020 г. до 30.09.2020 г., на основание чл. 92, ал. 1, т. 4 от ЗДДС.

Всички заповеди в хода на производството са издадени от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221720006334-092-001 от 30.03.2021 г., връчен електронно на 06.04.2021 г. Лицето не е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл. 117,

ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221720006334-091-001 от 29.04.2021 г., издаден от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и С. А. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен електронно на 04.05.2021 г.

С РА са установени задължения за довносяне общо в размер на 154 447,11 лв., които включват главница в размер на 140 986,33 лв. и лихви за забава в размер на 13 460,78 лв. Следва да се уточни, че задълженията за ДДС произтичат от: отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 71 589,24 лв. за данъчните периоди м. 03.2020 г., м. 04.2020 г. и м. 05.2020 г., и непризнато намаление на начисления ДДС за м. 05.2020 г. със сума в размер на 67 940,60 лв. по 3 кредитни известия, както и от начислени лихви върху деклариран, но невнесен ДДС общо в размер на 1 456,49 лв. за данъчните периоди м. 03.2020 г., м. 04.2020 г., м. 05.2020 г. и м. 06.2020 г.

С РА също така е оспорена реалността на декларираните като извършени от дружеството облагаеми доставки на стоки за данъчните периоди от м. 03.2020 г. до м. 06.2020 г., по които начисленият данък общо в размер на 154 494,33 лв. е определен като дължим на основание чл. 85 от ЗДДС. Тази корекция няма фискален ефект за лицето, но следва да се счита, че е предмет на спор в настоящото производство.

Установените с РА задължения за лихви са в размер на 13 460,78 лв. и включват: лихви в размер на 13 323,97 лв., изчислени във връзка с непризнатото право на приспадане на данъчен кредит за данъчните периоди м. 03.2020 г., м. 04.2020 г. и м. 05.2020 г. и непризнатото намаление на начисления ДДС за м. 05.2020 г.; лихви в размер на 136,81 лв., начислени във връзка с декларираните, но невнесени ДДС за данъчните периоди от м. 03.2020 г. до м. 06.2020 г. Гореописаните лихви са предмет на спор в настоящото производство.

Съгласно представена от управителя на дружеството декларация, дейността на „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД е посредническа, т.е. покупко-продажба на различни стоки /видът на същите не е посочен/, като от всяка сделка остава процент от продажбата ѝ.

Органите по приходите са установили, че дружеството няма декларираните обекти, а при проверка в масива на КАТ е констатирано, че същото не разполага и с моторни превозни средства.

В хода на ревизията, с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното са извършени редица процесуални действия, намерили отражение в констативната част на изготвения РД, явяващ се неразделна част от РА по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221720006334-040-001 от 26.10.2020 г., пълното съдържание на

което е описано на стр. 4 и 5 от РД. В отговор са представени частично документи, свеждащи се до: месечни оборотни ведомости от м. 03.2020 г. до м. 09.2020 г., извлечения от синтетични сметки 151, 304, 401, 411, 501, 602, 609, 621 и 702, справки от №1 до №5, фактури за м. 04.2020 г. и м. 06.2020 г., главни книги, граждански договор за счетоводно обслужване и декларация за дейността.

Ревизиращите органи са отбелязали, че от страна на ревизираното лице не са представени всички документи, визирани в искането, включително договори за ползвани заеми; договори, анекси, спецификации, сертификати, приемо-предавателни протоколи, документи за плащане, транспортни документи в т.ч. /фактури за извършен транспорт, товарителници, пътни листове, кантарни бележки и др./. Също така не е представена декларация за: точно място на натоварване /адрес/, лицата извършили товаро-разтоварните дейности, точно място на разтоварване /адрес/, лицата извършили товаро-разтоварните дейности относно стоките, както и за услугите: договор, анекс, предмет, документи за плащане, документи за собственост, регистрационни талони или договор за наем на транспортни средства и др.

С Протокол №1756620/23.03.2021 г. са присъединени доказателства от предходни ревизии, документите от които се намират в ИС „Контрол“.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица – доставчици на дружеството, резултатите от които са отразени в Протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, подробно описани в РД.

Анализирайки събраните доказателства ревизиращите са приели, че са налице основания за извършване на корекции, както в частта на извършените доставки и начисления данък, така и в частта на получените доставки и данъчния кредит.

1. Относно извършените доставки и начисления данък /продажби/:

Съгласно констатациите на РА, в дневниците за продажби на ревизираното лице за данъчните периоди от м. 03.2020 г. до м. 06.2020 г. са включени 8 фактури с предмет на доставките – стоки, издадени на следните клиенти: „СМК ИНВИКТУС“ ООД ЕИК[ЕИК] /3 фактури/; „ПАНАЙОТИС ФУУДС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /1 фактура/; „ЕЗИР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /3 фактури/; „ПИНАСОЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /1 фактура/. Данните за фактурите /номер, дата, предмет, данъчна основа /ДО/ и ДДС/, са отразени в таблица на стр. 2 от РА. С оглед констатациите, направени в частта на получените доставки и данъчния кредит, органите по приходите приемат, че в случая не са налице доказателства за реално извършени доставки на стоки към посочените клиенти. Прието е обаче, че начисленият по тези фактури данък, който е общо в размер на 154 494,33 лв., е дължим от ревизираното лице на основание чл. 85 от ЗДДС.

При ревизията е установено също така, че в дневниците за продажби на „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД за м. 05.2020 г. са отразени 3 кредитни известия, издадени на „СМК ИНВИКТУС“ ООД, както следва: №[ЕГН]/05.05.2020 г. с ДО минус 204 150,00 лв. и ДДС минус 40 830,00 лв.; №[ЕГН]/04.05.2020 г. с ДО минус 81 961,00 лв. и ДДС минус 16 392,20 лв.; №[ЕГН]/04.05.2020 г. с ДО минус 53 592,00 лв. и ДДС минус 10 718,40 лв. Цитираните кредитни известия са със стойности, но със знак минус, равни

на стойностите на издадените на същото дружество фактури, описани в таблицата на стр. 2 от РА. При извършена проверка в дневниците за покупки на „СМК ИНВИКТУС“ ООД е установено, че същото е отразило единствено кредитно известие № [ЕГН]/04.05.2020 г.

Според ревизиращите органи, в хода на ревизията не е доказано наличието на доставки към посочения клиент, поради което не са налице и основания за издаване на кредитните известия. Посочено е, че липсват доказателства относно произход на стоките, не е доказано транспортиране на същите от ревизираното лице към получателя и връщане на същите, не са представени доказателства за връщане на сумите по доставките и основание за разваляне на сделките. В тази връзка не е признато извършеното от жалбоподателя намаление на начисления ДДС за м. 05.2020 г. със сумата в размер на 67 940,60 лв. по кредитните известия. Във връзка с тази корекция и предвид отказано за същия период право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 842,00 лв., с РА е установен резултат за периода - ДДС за внасяне в размер на 70 017,73 лв., при деклариран от дружеството ДДС за внасяне в размер на 235,13 лв.

2. Относно получените доставки и данъчния кредит /покупки/:

В хода на ревизията е установено, че задълженото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 71 589,24 лв. по периоди и доставчици, както следва:

- за м. 03.2020 г. и м. 04.2020 г. – общо в размер на 67 209,24 лв. по 3 фактури /данните за които са описани на стр. 11 от РД/, издадени от „Т ГРУП СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет на доставките – стоки;

- за м. 03.2020 г. – в размер на 2 538,00 лв. по фактура №[ЕГН]/31.03.2020 г., издадена от „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката – стоки;

- за м. 05.2020 г. – общо в размер на 1 842,00 лв. по две фактури /данните за които са описани на стр. 8 от РД/, издадени от „ГАЛЕВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет на доставките – услуги.

На посочените доставчици са извършени насрещни проверки, резултатите от които са отразени съответно в ПИНП №П-22221720180433-141-001/18.11.2020 г. относно „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД, ПИНП №П-22221520180434-141-001/18.11.2020 г. относно „Т ГРУП СТРОЙ“ ЕООД и ПИНП №П-22221720181914-141-001/10.12.2020 г. относно „ГАЛЕВ“ ЕООД. Направените при проверките фактически констатации се свеждат до това, че до доставчиците са изготвени ИПДПОЗЛ /съдържанието им е отразено в РД/, връчването на които е извършено електронно чрез информационната услуга на ИС „Контрол“. Никой от тях не е представил документи както в указания в исканията срок, така и след това, в т.ч.: сключени с „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД договори и анекси; заявки; поръчки; приемо-предавателни протоколи; доказателства за получени плащания – банкови извлечения, приходни касови ордери, дневни финансови отчети от ЕКАФП, свидетелства за регистрация на ФУ и др.; фактури за произход на стоките и справки за стоков поток; доказателства за наличие на търговски обекти /собствени

или наети;/ доказателства за отразяване на фактурите в счетоводството на съответния доставчик и за начисляване на ДДС; ведомости за заплати за назначени работници по трудови правоотношения или сключени граждански договори; данни за предходни доставчици.

При извършени проверки в информационния масив на НАП, програмен продукт V. 14 е установено, че процесните фактури са отразени в дневниците за продажби на доставчиците с получател ревизираното лице.

Видно от съдържанието на РД, органите по приходите са посочили, че макар и да е потвърдено получаването на ИПДПОЗЛ, както от страна на преките доставчици, така и от страна на ревизираното дружество не са представени никакви документи, от които може да се установи по безспорен начин фактическото извършване на доставките. Прието е, че липсват доказателства, които да сочат, че издадените първични документи отразяват вярно сделките и събитията в съответствие с тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност. Подчертано е, че притежаването и редовното осчетоводяване на фактурите не е достатъчно да обоснове фактическото извършване на отразените в тях стопански операции. Изложени са доводи, че правото на приспадане на данъчен кредит не е обвързано само с формалното документално оформяне, а във всички случаи законът изисква да е налице реална доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В заключение е прието, че издадените фактури не документират реално извършени доставки на стоки и услуги. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, чл. 9 и чл. 25 от същия закон, на ревизираното лице е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 71 589,24 лв. по фактурите, издадени от горепосочените доставчици.

В резултат е издаден процесния Ревизионен акт /РА/ №Р-22221720006334-091-001 от 29.04.2021 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и С. А. К. – ръководител на ревизията, с който е оспорена реалността на декларираните като извършени от дружеството облагаеми доставки на стоки за данъчните периоди от м. 03.2020 г. до м. 06.2020 г., като начисленият във връзка с тях данък общо в размер на 154 494,33 лв. е определен като дължим на основание чл. 85 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/; не е признато извършено намаление на начисления данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчен период м. 05.2020 г. със сума в размер на 67 940,60 лв. във връзка с отразени 3 кредитни известия; е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 71 589,24 лв. за данъчните периоди м. 03.2020 г., м. 04.2020 г. и м. 05.2020 г. В резултат на извършените корекции, с РА е определен ДДС за довносяне в размер на 139 529,84 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 13 460,78 лв.

С жалба вх. №53-06-3934 от 18.05.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-864/20.05.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., подадена от „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], жалбоподателя е оспорил Ревизионен акт /РА/ №Р-22221720006334-091-001 от 29.04.2021 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и С. А. К. – ръководител на ревизията.

При доставка на стоки доказването на факта на реалното предаване на същите и прехвърлянето на получателя на правото да се разпорежда с тях като собственик, изисква имплицитното установяване на следното: първо, че доставчикът е разполагал със стока от същия вид и количество, като фактурираните и второ, че това количество стока физически е предадено на получателя. Установяването на факта на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока, съответно нейното предаване на разпореждане на получателя, предполага изследването на въпроса за предходните и последващите продажби, за съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при доставчиците, физическата ѝ наличност при тях /което пък от своя страна изисква установяване на възможността за съхраняването ѝ/, съответно за извършването на последващи продажби. В този смисъл е и тълкуването дадено от СЕС в Решението по дело C-78/12, точка 38. Само при данни за горепосочените обстоятелства може да се направи обоснован извод за реално съществуваща стокова верига, участниците, в която са установими, а стоката - подлежаща на идентифициране.

От доставчиците не е представена аналитична счетоводна отчетност, която да удостовери наличността на конкретните стоки – предмет на спорните фактури и изписването им. Няма възможност да се установи своевременното им заприходяване и изписване при продажбата им чрез дебитиране и съответно - кредитиране на съответната материална сметка, на датата на издаване на процесните фактури. В случая не може да бъде установено, че доставчиците физически са разполагали със стоки, собствеността върху които да прехвърлят на ревизираното лице. Не са ангажирани доказателства за това, че стоките са придобити от производители или други търговци, били са предмет на вътреобщностно придобиване /В./ и т.н.

При извършен анализ на дневниците за покупки на „Т ГРУП СТРОЙ“ ЕООД и „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД за процесните периоди, при които се установява, че в дневниците за покупки на първото дружество са отразени доставки на стоки /без яснота относно вида им/, чийто доставчик е „ГРУП СТРОЙ 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. В дневника за покупки на „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД за м. 03.2020 г. е отразена доставка с предмет – „покупки“ от „ЕУРОСИМАТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. И двете дружества, явяващи се доставчици на преките доставчици на жалбоподателя, са с рисков профил. От страна на преките доставчици не са ангажирани никакви доказателства във връзка с придобиването на стоките от предходните доставчици, въпреки че такива изрично са изискани с връчените им ИПДПОЗЛ. По данни от ИС „Контрол“, на „ГРУП СТРОЙ 2020“ ЕООД са извършвани насрещни проверки, при които адресираните до него ИПДПОЗЛ са връчвани по реда на чл. 32 от ДОПК и не са представяни доказателства. Т.е. в случая липсват доказателства, че към датите, когато на ревизираното лице са издадени фактурите от „Т ГРУП СТРОЙ“ ЕООД и „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД, същите са разполагали със стоки, собствеността върху които да прехвърли на жалбоподателя.

След преценка на събраните в хода на ревизията доказателства и направените въз основа на тях фактически констатации, решаващият орган е приел жалбата за неоснователна поради липса на реалност на извършените доставки.

С Решението №1113 от 23.07.2021г. си Директорът на Дирекция ОДОП е изложил подробни съображения и е потвърдил процесния РА, формирайки диспозитив в този смисъл.

В хода на съдебното производство съдът е указал на жалбоподателя на осн.чл. 144 от АПК във вр. с чл. 154 от ГПК, че следва да установи, чрез главно и пълно доказване фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания и възражения, като може да докаже тези обстоятелства с гласни, писмени доказателства и назначаване на съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза. Жалбоподателят въпреки дадената му възможност не е представил каквито и да е доказателства в подкрепа на жалбата, не е направил и доказателствени искания и не е проявил процесуална активност по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните **правни изводи**:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е допустима.

Разгледана по същество се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Настоящата съдебна инстанция намира, че Ревизионният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, като при издаването му не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да са съществени до степен да ограничат правото на защита на ревизираното лице. Спазени са разпоредбите на ДОПК, регламентиращи извършването на ревизия и събирането на доказателства.

I. В частта на отказано право на данъчен кредит:

Изискванията за признаване на право на приспадане на данъчен кредит са посочени в чл.68, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, като първото от тези изисквания е наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл.6/9 от ЗДДС.

Наличието на кумулативните условия за възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите на чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му са факти от обективната действителност, наличието или липсата на които е свързано с възникване на благоприятни последици за ревизираното лице – възникване на право на приспадане на данъчен кредит по определена фактура и приложимост на общия принцип за

разпределяне на тежестта на доказване съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК, приложима съгласно § 2 от ДР на ДОПК. Според така цитираната норма всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, което означава, че в тежест на ревизирия субект е да докаже наличието на условията за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, съответно отсъствието на някоя от хипотезите по чл.70 от ЗДДС, като основният относим факт към приложимостта на посочените разпоредби на ЗДДС е установяване на реално осъществени доставки на стоки и/или услуги. В този смисъл е трайната практика на Съда на Европейския съюз предвид решението по дело C-152/02, в което С. приема, че за да се признае право на приспадане на данъчен кредит на получателя, следва да е доказано осъществяване на фактурираната доставка и наличие на фактура за нея.

Притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените във фактурите стопански операции. В редица свои решения Съдът на Европейския съюз (СЕС) приема, че правото на приспадане следва да се признае не само защото данъкът е вписан във фактурата. Според т.53 от Решение на С. (сега СЕС) по дело C-454/98г., това право следва да се ограничава до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка. В посочения смисъл е и приетото от СЕС в решение от 06.12.2012г. по дело C-285/11г. В т.31 от същото съдът е посочил, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на последващи облагаеми сделки. В т.32 е посочено: "Следва да се напомни, че в рамките на производството, образувано на основание чл.267 ДФЕС, Съдът няма компетентност да проверява, нито пък да преценява фактическите обстоятелства, свързани с делото по главното производство. Следователно запитващата юрисдикция е задължена, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото"; „ Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на услуги са реално осъществени и в последствие тези услуги са били използвани от дружеството за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т.33/. Следователно, за да се признае правото на приспадане на ДДС е необходимо услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки.

Удостоверяването на доставката и нейното реално осъществяване, в случаите, когато се касае за минал период спрямо този на ревизията, следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя, както и при наличието на съответни доказателства при доставчика.

Не са налице и данни за реалност на извършените доставки от страна на от „Т

ГРУП СТРОЙ“ ЕООД и „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД. Дружествата не са успели да приложат доказателства за наличието на стоките предмет на процесните доставки. Не са ангажирани доказателства за това, че стоките са придобити от производители или други търговци, от което не може да се проследи веригата на доставяне и наличието на фактурираните стоки. На следващо място липсват данни за обекти, където е станало предаването на стоките, като липсват доказателства за наличието на складови бази и наети помещения с такава цел от страна на дружествата, поради което правилни са доводите на ревизиращите органи, че не може да се докаже наличието на стоките и тяхното предаване, поради което не е налице извод за реалност на доставките. Не са представени и доказателства за транспортиране на самите стоки, представляващи пътни листове или други документи удостоверяващи транспортиране.

На следващо място не са налице доказателства за реално извършени доставки на стоки от „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД към „СМК ИНВИКТУС“ ООД, „ПАНАЙОТИС ФУУДС“ ЕООД, „ЕЗИР“ ЕООД и „ПИНАСОЛ“ ЕООД, документирани с фактури, описани в РА. В дневниците на покупки са отбелязани единствено доставки на стоки от „Т ГРУП СТРОЙ“ ЕООД и „ДЕНЧЕВ 2018“ ЕООД. Жалбоподателят е декларирал получена доставка на активи /сушилня за пелети, бункер с подвижно дъно и т.н./ от „ВИКИНГТИЙМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], която е установена за реална, но няма доказателства, че тези активи са били предмет на последваща доставка към някое от горепосочените дружества. От ревизираното лице са изискани конкретни данни относно неговите основни доставчици и клиенти, и съответно относно предмета на доставките, като не е представена и декларация относно последващата реализация на съответните стоки. От изложеното по-горе не се установявал ролята на „Аксел Проект“ ЕООД на посредник, тъй като би следвало да осчетоводи фактури единствено за посредничество, а не стойността на стоките по фактурите с „Т ГРУП СТРОЙ“ ЕООД.

По отношение на „ГАЛЕВ“ ЕООД нито от доставчика, нито от ревизираното лице са представени доказателства във връзка с фактурираните транспортни услуги по отношение на дружеството. На следващо място не са ангажирани доказателства за използваните транспортни средства, за тяхното наличие, за наличието на лица със съответната категория да управляват процесните МПС-та.

В съдебното производство не са представени каквито и да е доказателства, а от наличните такива не може да се обоснове различен резултат от този направен от данъчните органи.

II. По отношение на декларираните доставки:

Издадените фактури по отношение на „СМК ИНВИКТУС“ ООД, „ПАНАЙОТИС ФУУДС“ ЕООД, „ЕЗИР“ ЕООД „ПИНАСОЛ“ ЕООД, е начислен данък относно продажби на стоки. Доставката на стока представлява прехвърляне на право

на собственост върху стоката. Съобразно чл. 24 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, транслативният ефект на разпоредителните сделки с предмет родово определени вещи настъпва с индивидуализирането на вещите, което се осъществява по съгласие на страните или чрез предаване. В случая не са налице договори за доставка на стоки, в които същите да са определени със своите индивидуализиращи белези. Не са представени и приемо-предавателни протоколи, поради което не може да се докаже прехвърляне правото на собственост върху тях. Наред с горното, не са ангажирани доказателства за притежавани от доставчиците складови помещения за съхранение на стоките, както и документи за превоз на стоките от доставчиците до жалбоподателя. Не се доказва и, че доставчикът е разполагал със съответните видове и количество стоки, които да бъдат предмет на последващи продажби.

От липсата на доказаност на доставките по фактурите издадени от „СМК ИНВИКТУС“ ООД, същите се считат за издадени без основание, поради което и кредитните известния следва да се сметат за издадени без основание, поради което ревизиращите органи законосъобразно не са признали намалението на ДДС за м. 2020 г.

Поради горното, жалбата е неоснователна и недоказана и като такава следва да се отхвърли, като на ответника при този изход на делото и на основание чл.161 от ДОПК, вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер на 10 769 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК АССГ, Трето отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД от [населено място] срещу Ревизионен акт № Р-22221720006334-091-001/29.04.2021г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП С., с който е определен ДДС за довносяне в размер на 139 529,84 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 13 460,78 лв., потвърден с Решение № 1113/23.07.2021г. на Директор на Дирекция ОДОП С.

ОСЪЖДА „АКСЕЛ ПРОТЕКТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] от [населено място] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 10 769 (десет хиляди седемстотин шестдесет и девет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: